

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 200216
Apg 15:36 – 16:40
"Tro på Herren Jesus, så ska du bli räddad"

Tunadalskyrkan är ansluten till Equmeniakyrkan med församlingar över hela landet. Varje år har kyrkan ett tema, och i år har det rubriken "till jordens yttersta gräns" med utgångspunkt i Jesus befallning att hans lärjungar skulle berätta om honom och sprida budskapet utan några begränsningar. I Apostlagärningarna i Nya Testamentet berättas om hur kyrkan växte från att ha varit en grupp på tolv personer omkring Jesus till att mer och mer utvecklas till en världsvid kyrka.

Det här året följer vi apostlagärningarnas skildringar i våra gudstjänster och har idag kommit till kapitel 16. Hittills har budskapet nått i första hand områdena i och omkring Israel, och i det område som i bibeln kallas Asien, landområdena rakt norr om Cypern. Vi har mött Petrus, som på ett speciellt sätt hade fått uppdraget att vara ledare, som efter att å det grövsta ha förnekat ändå fick upprättelse och en ny möjlighet att bli ledare för den första församlingen, vi har mött Saul som satte igång en stor förföljelse mot de kristna, men som själv fick ett omskakande möte med Jesus på vägen till Damaskus, och istället för att fångsla de kristna själv sa ja till Jesus, döptes och började förkunna Jesus. Vi har läst om svårigheter och motgångar, om förföljelser och ifrågasättanden, men också mycket om glädje trots det svåra, om villigheten att berätta om sin tro så att fler skulle få höra, om gemenskapen i de kristna församlingarna som bildades på olika ställen, och om hur man leddes av den helige anden på många olika sätt.

Saul hette också Paulus och vi har tidigare fått vara med på hans första missionsresa bl a till Cypern och Asien. Nu hade han tillsammans med sin medarbetare Silas planerat att fortsätta att åka i dessa trakter men det sägs att de hindrades av den helige ande att åka. Det finns många sådana små notiser man velat veta mer om, men man får tänka att den helige ande är Gud närvarande hos den som kallar sig kristen och oavsett hur det gick till var det en verklighet för dem. En natt fick Paulus en syn: En makedonisk man kom och sa: Kom hit till oss.

Makedonien låg i Europa och eftersom synen tolkades som andens ledning så var de redan efter ett par dagar där, och en ny epok började. I Cypern och Asien var många judar eller greker. I Makedonien var det romerska kolonier, med en helt annan utgångspunkt än tidigare. Det fanns en del judar också där, men inte så många. Och enligt romersk lagstiftning på den tiden var det inte tillåtet för romare att bli judar, eller för judar att förkunna sitt budskap. Eftersom kristen tro inte tidigare funnits så sågs det som samma budskap- vilket så småningom visade sig bli en motgång för Paulus och Silas. Jag återkommer till det.

Paulus och Silas kom till staden Filippi. De brukade söka kontakt med judar där de kom och gick till floden, där man visste att de kunde hålla till med sina bönesamlingar. Men de hittade inga män, utan kvinnor som samlats, varav en

hette Lydia– hon beskrivs som gudfruktig - en som sympatiserade med judisk tro. Hon tog till sig budskapet och kom till tro och döptes med hela sitt hus, och hennes hem stod sedan öppet både för Paulus och Silas och för den församling som bildades. Lydia var en inflytelserik affärskvinna och kom säkert också att betyda mycket för hur berättelsen om Jesus spreds.

Det hände dramatiska saker kring Paulus och Silas, och allt är inte lätt att logiskt förklara, men det hade betydelse då. Det fanns en slavflicka, vars ägare var knuten till en kult som kallades Apollon-kulten, och deras företrädare var kända för att komma med profetior till människor, och visste att ta bra betalt för det. Den här slavflickan hade en sådan förmåga och skaffade sin ägare bra inkomster. När Paulus och Silas kom så började hon ropa: "De här männen står i den högste gudens tjänst och förkunnar vägen till frälsning för er". Det var ju i grunden riktigt, men ändå fel, eftersom hon höll på i flera dagar och ropade och störde Paulus och Silas. Till slut tappade Paulus tålamodet och vände sig till henne och sa inte till henne utan till anden i henne enligt apostlagärningarnas skildring: Jag befäller dig i Jesus Kristi namn att fara ut ur henne" – och det hände. Hon tystnade men också hennes förmåga att profetera försvann, och hennes ägare blev plötsligt utan inkomst.

Han blev så förargad och ilsken och allt vad han nu blev, så han släpade Paulus och Silas till stadens domare och anklagade dem för att försöka omvända folket till att bli judar, och för att störa lugnet i staden. Han såg inte skillnad på judendom och kristendom. Och så lyckades denne slavägare få folket och domarna med sig och Paulus och Silas lynchades utan rättegång och utan möjlighet att få tala till sitt försvar. Man slet kläderna av dem, slog dem och satte dem i fängelse, längst in i fängelsehålan.

Man kan ju bara fundera över hur de mådde, vad det var som hade hänt. Allt verkade ha gått så fort, hur kunde det bli så. När Saul kom till tro, hade han genom anden fått höra: Jag skall visa hur mycket du måste lida för mitt namn, så kanske var han inte förvånad. Men var det verkligen sådant här som skulle hända?

En liten parentes i berättelsen. Det fanns en grupp kristna som samlades hemma hos Lydia. De kan inte ha undgått tumultet och möttes med stor sannolikhet för att be för Paulus och Silas. Deras böner kan ha haft en påverkan på det som sedan skedde.

Där satt de alltså längst in i fängelse med sönderpiskade ryggar, med benen fastlåsta i stockar tillsammans med sina medfångare. Fångvaktaren hade ett speciellt ansvar för dem, så att inte de på något sätt försökte att fly. Vad gjorde de? Satt de och grät och tyckte synd om sig själva? Nej de satt och sjöng lovsånger och bad, och enligt grundtextens ord så handlade det inte om bön som begär: Hjälp mig, grip in utan om bön som riktar sig till Gud och tackar och lovsjunger honom. Det är svårt att förstå om man tänker sig in i situationen, hur orkade de, hur kunde de? Men med stor säkerhet blev det till eftertanke för dem

som var fängslade bredvid dem, och förmodligen även för fångvaktaren som måste ha hört deras böner och lovsånger.

Och plötsligt blev det en jordbävning, fängelset skakades, alla dörrar öppnades, bojorna föll av dem alla och de kunde allihop ha gått ur fängelset och varit fria. Men av någon anledning så gjorde de inte det, utan när fångvaktaren när han trodde att fängelset var tomt, var på väg att ta sitt eget liv för att han misslyckats med sitt uppdrag kunde Paulus ropa: Vi är alla här, gör dig inget.

Och då kom den romerske fångvaktaren skräckslagen och föll ner inför Paulus och Silas och ställde den fråga som kom att förvandla hans liv: Vad skall jag göra för att räddas eller bli frälst som gamla översättningen säger. Och Paulus svarade: Tro på Herren Jesus, så skall du bli räddad du och din familj. Och så började Paulus trots sin kroppsliga svaghet berätta vad det innebär att tro: att Jesus har dött och uppstått för vår skull, att han på korset tog alla våra misslyckanden, tillkortakommanden på sig, att han uppstod för att besegra det onda, att vi genom honom fått del av evigt liv, inte genom egna gärningar, utan för det han har gjort för oss, att vi får del av syndernas förlåtelse och får tillgång till allt det goda han vill ge oss. Och fångvaktaren började tro, tog hand om dem, skötte om deras sår och döptes med hela sin familj i nattens sena timmar.

På morgonen hade de romerska domarna bestämt att de skulle släppas fria, men då plockade Paulus fram det som han borde ha sagt innan de fängslades men inte fick möjlighet till: Vi vill att de själva ska komma och hämta oss, eftersom vi är romerska medborgare. Det innebar att de inte fick fängslas eller behandlas illa. Man kan ju bara ana domarnas vända när de fick höra om det. De blev rädda och bad eller tvingade Paulus och Silas att lämna staden.

Innan de gjorde det gick de hem till Lydia och församlingen och intalade dem mod. De hade säkerligen ont i sina kroppar, de hade varit med om mycket, men mitt i allt kunde de hela tiden stötta de andra och uppmuntra dem. Var fick de kraften ifrån?

De hade ett mål för sin vistelse i Filippi, de skulle berätta om Jesus och vad han har gjort och gör för den som vill tro på honom, de visste att det inte var självklart utan att det kunde bli motgång, men mitt i det som hände fick de ändå vara med och berätta och se hur budskapet togs emot, hur människors liv fick en ny inriktning och mening.

Det här var en enstaka episod, Paulus blev sedan fängslad flera gånger och skrev många av sina brev när han var fängslad, och gav också då mycket stöttning och uppmuntran.

Genom tiderna har budskapet om Jesus gått vidare, trots motstånd, trots att det inte alltid gått spikrakt, Det är som att det är inbyggt i den kristna tron att den som sagt ja till Jesus också vill berätta för andra, därför att det är så viktigt för en själv, och så sprider det sig sakta men säkert. Här i vårt land har vi frihet att

mötas till gudstjänst, att få lyssna till och sjunga de fina sångerna och ingen bryr sig, men på många andra ställen är det inte självklart.

En organisation som heter Open Doors arbetar med att stötta och hjälpa förföljda kristna och de uppskattar att det finns ca 310 miljoner kristna som är utsatta på ett eller annat sätt. Det som ofta uttrycks från dem är "Be för oss" – det är viktigt att veta att man inte är ensam i sin kamp, att det finns andra som ber och stöttar.

Fångvaktaren uttryckte den fråga som funnits med i alla tider: Vad ska jag göra för att bli räddad? Ibland tror vi att ju dyrare, ju högre min insats är, desto bättre och lättare går det. Men när det gäller kristen tro, så kostar det inget, kan vi ingenting göra i egen kraft för att förtjäna det, utan får tro- i bemärkelsen lita på, överlämna sig till och säga ja jag vill tro, jag vill följa, led mig. Paulus förklarar det enkelt i Rom 10: 9,10 "Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning.

Och tänk att vi får vara en del av detta i Köping den här söndagsförmiddagen. Vi vet inte riktigt när det kristna budskapet kom hit men i Köpings vapen har vi korset som använts som stadens sigill sedan 1378. En symbol för att kristen tro har varit viktig genom århundradena.



Och så får vi idag möta utmaningen i frågan om vem Jesus är, vad han har gjort för oss, vad vi ska göra och gång på gång säga ja, jag vill tro, jag vill leva i hans närhet. När Paulus senare skrev ett brev till församlingen i Filippi skrev han som varit med länge: Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse.

Det finns ständigt mer att få. Han vill möta oss.